

דעות

תבוסה לפצצה

האם יש קול לסטודנטים הישראליים? אלה הסבורים שאמנם קיים קול כזה, מצביעים לרוב על פרלמנט הסטודנטים, שהתכנס בשבוע שעבר למושב הראשון השנה. לעומת זאת טוענים שולליו, ובראשם אנשי תא מפא"י, כי הפרלמנט הוא פיקציה גמורה. ההחלטות מתקבלות על-ידי רוב מיקרי שהתאסף באולם. ואילו רוב הסטודנטים כלל לא מופיעים באסיפות פוליטיות. "הסטודנטים שאינם באים לפרלמנט", טוענים בעלי דעה זו, "הם המשקפים את דעתו של ציבור זה".

אולם אם הסטודנטים הם אדישים, לא הוכר הדבר בקהל הקטן, שהתאסף השבוע כדי לדון על הצעת ההחלטה "בעד נקיטת יוזמה ללא-דיווחי לפירוק האזור הישראלי ערבי ממשק גרעיני". היה זה קהל ער, שבייחוד את חשיבותו המכרעת של נושא הדיון. "אינני רוצה להתאבד!" התביעה לפעולה מדינית למען הפירוק האטומי של המרחב, שהועלתה על-ידי קבוצות של אנשי-רוח (להן לא ניתנה שום אפשרות להשמיע את דעתן על במה ציבורית) הופיעה בחיכוך בדברותו של הפרופסור עמוס נתן מן הטכניון. טען הפרופסור:

● "אינני רוצה להתאבד. מי שרוצה ל'התאבד' — שלא יאבד גם אותי!"
● "המדיניות הישראלית היא צירוף של חזון וריאוש, ללא אמונה בעתיד. אין היא מבינה את האימפליקציות של ההתפתחות הטכנולוגית בעולם. היא מפעילה שיקולים טרום-אטומיים לבעיות אטומיות."
● "במצאות המרחבית, הנשק האטומי אינו נשק מרתיע, אלא נשק מתגרה. מדיניותנו צריכה להיות מכוונת למניעת מצב פוליטי בו אפשרות אספקת נשק גרעיני למדינות השכנות."

● "האם אפשר להשתמש בפצצות אטום נגד התקפות פיראטיות? אם נשתמש בפצצה, תהיה זאת התאבדות. אם לא נתכחן להשיג תמס בה, במה היא תרתייע?"
● "מצרים אינה רוצה!" נגד הפירוק האטומי דיבר דוקא ח"כ ליברלי ימני. הד"ר אלימלך רימלס ביסס את טענותיו על הנחה פשוטה: מצרים לא תסכים לפיקוח האו"ם. היתה זאת טענה מופקפת — כי מעולם לא נשאלה מצרים על כך. טען רימלס:
● "מצרים אינה רוצה בדוקים. אם כן, איך תסכים לפיקוח או לפירוק?"
● "אצלנו המצב כמו בפרשת קובה. איך נמנע בעד הרוסים להעביר נשק גרעיני למצרים?"

● "אינני שותף לבטחונם של אנשי משרד-הבטחון, המתיימרים לדעת מה ניבנה במצרים..."
● "רק לא לגנרלים. לא חסרו בחיכוך עקיצות חריפות. עקץ נתן את יריבו: "אני מקנא בדידי רימלס על כך שהוא מבסס טענות כה רבה על ידיעה כה מועטה. שיטתו היא בחזקת הוכחה על-ידי חזרה אינסופית. בחיכוך זה לא משכנע!"

לדעה זו הצטרפו, כנראה, גם הסטודנטים. הם הנחילו לתומכי הפירוק הגרעיני נצחון בלתי-צפוי, קיבלו את ההחלטה ברוב קולות (28 נגד 22). היתה זאת הוכחה בולטת לכך, שבקרב הציבור החשוב, ובמיוחד בקרב האינטליגנציה הצעירה, יש רוב ל'הלכידעות' שאינם מיוצגים כמעט בכנסת ובעתונות.

את הפסוק השגור ביותר ספק, כרגיל, הפרופסור ישעיהו ליבוביץ, שמצא בוויכוח הזדמנות נאותה לפרוע את חשבונו עם שמעון פרס. "ליגל ליבוביץ, לקול רעמי הצחוק של הסטודנטים: 'מלחמה זה דבר רציני מדי מכדי שנוכל למסרה לגנרלים — בעיקר לגנרלים שלא היו מעולם חיילים, כמו שמעון פרס'."

דרכי חיים

בעל הכית

זוג צעיר עמד תחת חופה באולם הרבנות הראשית בתל-אביב, והוא אמר לה: "הרי את מקודשת לי כדת משה וישראל." אילו היה הזוג עוצר בפתח הבנין, היה יכול לשמוע

* וגם על-ידי העולם הזה (1303 והלאה) בסיודת-אמרים על נושא זה.
** שבוע לפני-כן השתמש פרס מלונות על שאלותיו של ליבוביץ, בוויכוח פומבי בפני ציבור הסטודנטים, בטענה המנוחית שאינו מוכן להתחבך עם אנשים הנותנים ראיונות לעיתונאים-חזין.

מרדיקס טובה יותר
אך לא יקרה יותר.

סינפוניית החורף

צמר סריגת-היד נותן לך אפשרויות רבות ומגוונות להעשיר את מלתחת החורף שלך. הסריגה העצמית היא כידוע קלה, מהירה ונעימה. זהו תחביב מרגיע ומועיל, שאינו דורש מאמץ, והמאמץ נמנע ממך גם בבחינת רת הדוגמאות שתסרגי. לא יהיה עליך לשבור את הראש כדי למצוא מה לסרוג. קיימת חוברת איפנה צבעונית ומפורטת ה' מוגשת כשי מטעם "צמר חסידיה". בחוברת זו תמצאי מבחר עשיר ומגוון של הדוגמאות האחרונות מבתי האופנה באירופה כמו דיור, שניל וסן-לורן.

לחוברת מצורפות הוראות מדויקות (ב' עברית, כמובן) שלפיהן תוכלי לסרוג לעצ'

מך את הלבוש שתבחרי. כמו כן מוצגים בפניך סוגי הצמר החדשים לעונה זו. בהר' דמנות זו נסקור בקצרה מה חדש בשטח זה:

- אפשרות גדולה של בחירת צבעים נותן לך הצמר "קרינה", שמספר גווניו למעלה מ-25. זהו צמר המתאים לכל תלבושת.
- תופתעי למצוא ברשימה את הצמר שניל "2020". זהו צמר בעל מראה נהדר ואצילי שחור לאופנה. כן, לא תאמיני — אך הוא היה בשימוש בשנות העשרים. היום הוא סמל השיק בפאריס.
- צמר חדש אחר, מסקוני בסריגה, ש' תכנתו היא הרכות — הוא "אלגרו". ל' הופעה "זוהרת" סרגי לך מעיל או חליפה מהצמר המבריק והאחרירי "פינצס". הברק מוסיף לו אלגנטיות מיוחדת.
- לחולצות ואפודות מיועד ה"קוטיל-יון", שהוא אחירירי ובעל גוונים נעימים.
- ה"פבוריט" של בית דיור בפאריס הוא ה"כחיד" שכיום הוא "המלה האחרונה".
- צמר מוהיר בעל מראה של פרח הוא ה"מינק-לוק" המיועד לתלבושת ערב.
- הצבעים הם שחור ולבן וכל גווי האדום.
- הצבעים שעתה באופנה הם חום, צבע הנחושת, ירוק, כחול מורנו ואפור. תל' בושט ערב הצבעים הם שחור ולבן וכל גווי האדום.

מפי האשה היושבת שם עם ששת ילדיה — כיצד מפרשים את דת משה וישראל, אנשי הרבנות, יושבי אותו בית.
כי סיפורה של מסעודה כהן (30) היה מתאים יותר למרתף האינקוויזיציה מאשר ל' קוי הפלדה והזכוכית של הבנין המפואר — יצירת המאה-העשרים, שבפיתחו היא יושבת. הסיפור התחיל כאשר צעיר יפה תואר, חיים כהן, ראה את מסעודה לראשונה בר' חוב המאובק של מעברת כפר-אונן. הם התחילו לצאת, וזמן קצר לאחר-מכן הוא הופיע בצריפה, ביקש את ידה וקיבל אותה מיד מאביה, עובדיה, פועל דחק. את מסעודה לא טרח איש לשאול: "מה זאת אומרת, אצ' לנו בעירק לא שיאלם ילדה אם היא רוצה בחור או לא. אם האב אמר כן — זה כן."

בבית היפה שלהם, ואמנם זה היה "כן", אך במהירה היא חזרה לצריף אביה, התלוננה כי בעלה מכה אותה מכוח רצח. "אז הוא עוד עבד במשטרה, זה היה לפני שזרקו אותו משם", מספרת מסעודה, "הת' ביישתי ללכת למשטרה להתלונן. אך אחרי כמה שנים לא יכולתי יותר. היו לנו כבר 3 ילדים".

המשטרה היתה חסרת אונים, יעצה לה ללכת לרבנות. "הלכנו לרבנות אך הם עשו לנו שלום ואני חזרתי אליה. והוא הרביץ לי שוב. אז הרבנות פסקה הפרדה: לי חדר לחוד ולו חדר לחוד. אבל בכל זאת נולדה לי ממנו בת, ואחר כך עוד בן". היא מצי' ביעה על הילדים המשחקים ליד בנין הרב' נות. "הפעם הציעה לי הרבנות לחפש חדר ולצאת עם הילדים, עד שיתנו לי פסק דין סופי. אבל אף אחד לא רוצה לקבל אותי עם שישה ילדים. ביקשתי מהם שיגרשו את חיים מהבית ויתנו לי להישאר שם עם הילדים. אחרי הכל, זה נפש אחד נגד שבע נפשות, והרי הוא הרביץ לי ולא אני הרבצי' תי לו. אבל הרבנים אמרו לי: לפי תורת משה אי-אפשר לגרש בעל מהבית. לפי תורת משה אפשר לגרש רק את האשה. אז החלטתי לשבת בבית היפה שלהם."

בית חדש? השבוע, נראה היה ש' מסעודה תוכל בכל זאת למצוא לעצמה ולילדיה בית חדש. שליחת המסיון הופיעה על מדרגות בנין-הרבנות, הבטיחה לאשה למצוא לה מחסה תחת כנפי הנצרות.

פיתוח

מי ירד לערד?

תשואות רמות נשמעו בשבוע שעבר מכ' ביב למחנה הקרמי של מינהלת חבל ערד. ראש-הממשלה, שרה-בטחון, שרה-פיתוח, שר השיכון, שרה-עבודה ומנהל החבל בירכו את ראשוני המתיישבים בעיר החדשה, שלא

צויינה עדיין במפות המדינה. התשואות הגיעו לשיאן משהוכרז במשפט קצר מנהלו הראשון של החבל, אריה ("ליובה") אליאב, אשר התפטר מתפקידו בגלל האינטריגות הבינמשרדיות המאיימות לחבל בחבל (העו' לס הזה 1288). לשאז דרשו מאליאב שיקום. הוא לא הופיע בחגיגה.

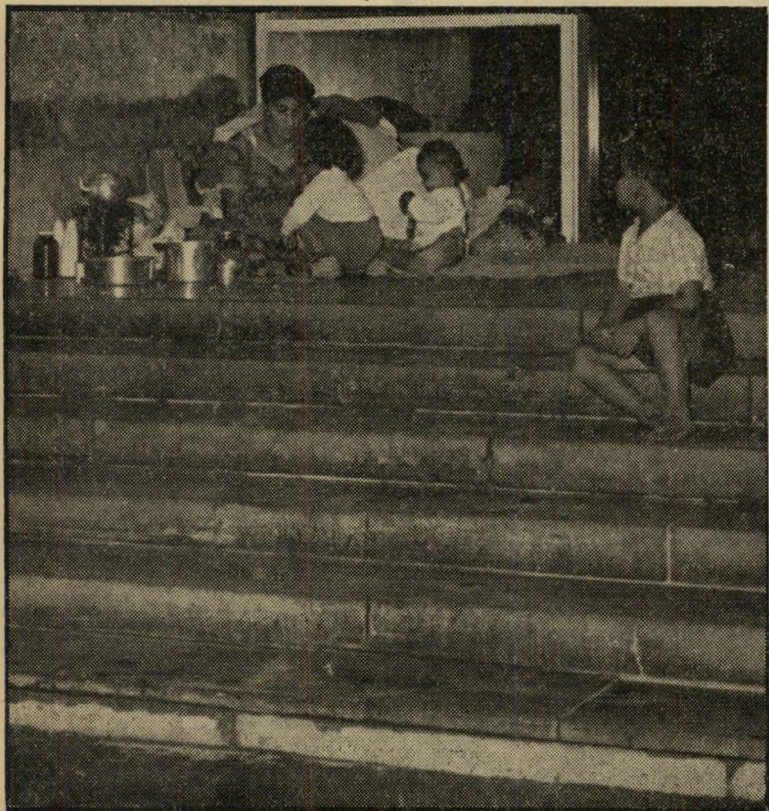
הירידה מן השמים. אנשים החלו בניחושים: לא הזמינו אותו — או שה'א' החרים את החגיגה באופן הפגנתי? היחידים שלא הצטערו על היעדרו, היו הצלמים אותם אין ליובה מחבב. עתה לא היו להם שום בעיות: מנהל החבל החדש, יצחק פונדק, גבר כסוף שיער ויפה תואר, עמד, בעמידה נוח, כיאה לאלוף משנה בדימוס, בין ראש הממשלה הנואם לבין השר אלמוגי. לצלמים היה זה יום מורה. משעות הבוקר המוקדמות הסתובבו בעיר החדשה, צילמו את ההגלים ואת בתי-האסבסט המקושטים, ארגנו שמי' חות וריקודים בקרב הילדים. אחר כך הופנו המצלמות כלפי מעלה, להנציה את ביגיי היורד מן השמים במטוסה של רינה לוינ' סין. צולמו כמובן גם הבדואים אשר כמה מהם הגיעו עד לרגלי הבמה המקושטת, אך לא עלו לברך.

כתבי העתונים ראינו את תחני השמחה: "למה באת הנה?" המתיישבים הצהירו הצה' רות חלוציות. רק אחד מהם, מסגר מפתח תקוה הפליט בלי-רשימים: "עזבתי את פתח תקוה כי יש שם הפליה של הוותיקים נגד החדשים. כאן זה לא יהיה. כאן אנחנו הראשונים וזה נותן לנו זכויות הראשונים — אפילו כאשר יבואו חדשים..."

זוהי כבר לא אותה ערד. החגיגה לא עברה מבלי שיתחולל קרב קטן בין אלמוגי ואלוה, על הכניח במירב הפרסומת. אלמוגי נראה מרוצה מאד להצטלם עם ביגיי (ללא אלוה) בצאתם חזרה לשדה ה' תעופה. משנעלם המטוס בשימי התכלת של ערד, התברר מדוע העדיף אלוה להישאר על הקרקע: הוא ויתר על צילום טריו לטובת עריכת מסיבת עיתונאים סולו.

אך מה שחים כל התכסיסים של הגדולים כאשר מתלקחת מדורה ונשמע קול ת'ף ושירה בניצוח סוליימן הגדול? עד חצות הלילה נמשך הק מוזיק' ורק נערה אחת ישבה בפניה מרוחקת, הביטה בשקט בלה' בות המדורה. לאלינוער בלושר, פקידת ההנהלה הראשונה של ערד, היה זה הלילה האחרון במקום: למחרת עזבה את העיר החדשה, חזרה אל העיר הישנה, תל-אביב. מדוע? "ככה. זוהי כבר לא אותה ערד. זוהי כבר ערד חדשה. ויש אנשים שאין להם מקום פה..."

* בהצטלבות קווים ישרים דרומה מירוי שלים ומזרחה טבאר'שבע, גובה 620 מטרים מעל פני ים-התיכון.

מסעודה כהן וילדיה שוכתים על מדרגות הרבנות

לפי תורת משה, הבעל צודק תמיד.